

ALBINA

Revista săptăminală a asexămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 436 | 8 pagini 15 bani | Joi 3 mai 1956

DE 1 MAI PRINTRE COLECTIVIȘTI

Tinerii colectiviști (români și sași), de la gospodăria agricolă colectivă „Brazdă nouă” din comuna Șura Mare, raionul Sibiu, se îndreaptă cu flori și cîntec spre căminul cultural. Vor sărbători aici ziua de 1 Mai. Încă de la 29 aprilie, ei au terminat însămînțările la principalele culturi. Gospodăria lor este frunțoasă pe raion. Cu aceste victorii în muncă, au întîmpinat marea sărbătoare.

Programul artistic închinat sărbătorii zilei de 1 Mai a luat sfîrșit. Petrecerea tinerească debia de acum începe însă. În fața căminului cultural, s-au încins, mai însuflețite ca oricînd, frumoasele hore și dansuri de prin partea locului... (Foto: PETRE DUMITRESCU)

Întreaga lume muncitoare sărbătorește la 5 mai ziua presei comuniste. Această sărbătoare s-a statornicit într-o amintire a zilei cînd, în anul 1912, a ieșit de sub tipar primul număr al ziarului „Pravda”, întemeiat de Lenin. De atunci încoace „Pravda” a străbătut o cale glorioasă iar pe toată fața pămîntului s-au născut noi și noi ziare ale adevărului și cinstei, ziare ale oamenilor muncii, întemeiate pe învățătura lui Marx și Lenin. Astăzi, tipărit în toate graiurile omenirii, răsună cuvîntul comunistilor, cheamă popoarele spre fericire și pace, arătîndu-le drumul cel adevărat.

Cînd citești constituțiile înlocuite de capitaliști în țările de sub stăpînire lor, aflîi înscrisuri frumoase și atrăgătoare, despre tot soiul de libertăți, pasă-mi-te ale poporului. Se vorbește acolo între altele, de libertatea cuvîntului și a presei. Cîtă minciună e în fiecare rînd al acestor constituții! Cîtă fățarnicie!

Ce fel de libertate a cuvîntului și a presei poate fi atunci cînd tipografiile se aflî în mîinile capitaliștilor, cînd ei sînt stăpîinii fabricilor de hîrtie, cînd guvernele lor îi apără de orice răspundere în fața poporului? Ce fel de libertate e aceea cînd unul are piinea și cuțitul, iar ceilalți, nu au nimic?

Îndeobște, în țările capitaliste oamenii muncii se bucură de niște liber-

Presă comunistă — făclie a adevărului

tăți foarte ciudate. Unul are „libertatea” să locuiască pe sub poduri, pentru că bogătașii care stăpînesc casele cele mari îl aruncă-n drum fără nici o milă; altul are „libertatea” să umble flămînd, cu droaia de copii goi după el, pentru că fabricanții au găsit cu cale să nu-l primească la lucru; altul e „liber” să fie întemnițat pentru că a îndrăznit să ceară dreptate și piine; altul, în sfîrșit, se bucură de „libertatea” de a înghiți minciunile și otrăvurile pe care le răspîndește presa capitaliștilor. Cam în felul acesta se înfățișează pentru oamenii muncii diferitele libertăți înscrise în constituțiile burgheze.

Nici nu e nevoie de multă vorbă ca să dovedești cui anume slujesc zierele capitaliștilor. E la mîinea oricui, că asemenea gazete slujesc interesele unui pumn de bogătași, stăpîinii fabricilor, ai băncilor și pămînturilor, diriguitori întru toate orin puterea banului și a gloanțelor. Unde e atunci libertatea cuvîntului pentru popor? Nicăieri! Este o minciună, ca altele altele.

În țările capitaliste, oamenii muncii sînt nevoiți să întîmpine mari greu-

tăți și să răzbată printre baionetele jandarmilor ca să-și tipărească ziarul lor și să-l răspîndească. Nu puțini dintre alcătuitoarii ziarelor comuniste și democratice sînt zvîrliți în închisori pentru că au scris despre pace și despre nevoile poporului. Dar, cu toată această teroare, cuvîntul adevărului nu poate fi oprit. El luminează tot mai mult calea spre o nouă viață, spre o-rînduirea socialistă.

de Eugen Frunză
Laureat al Premiului de Stat

Cu totul alta este astăzi situația la noi. Libertățile înscrise în constituția noastră sînt sfinte și de neatîns. Ele au fost cucerite de poporul muncitor, sub conducerea partidului, fiind respectate și asigurate de regimul de democrație populară. Presa noastră, fie cea care apare la București, fie cea din provincie, aparține oamenilor muncii și nimănui altcuiva. Ea se tipărește în întreprinderile noastre socialiste, adică ale poporului. Hîrtia o primește de la fabrici care aparțin și ele poporului. Fiecare rînd ce apare în zierele noastre slujește interesele celor ce muncesc. Presa noastră n are și nu poate avea alt fel decît acela de a ajuta la făurirea unei vieți mai bune, de a

duce în popor cuvîntul partidului, de a răspîndi adevărul și a îmbărbăta la lupta pentru mai bine. În timp ce presa capitaliștilor își are rostul în a minți și otrăvi sufletele, presa comunistă își are rostul în a combate minciuna și răul, în a întări oamenii muncii în lupta lor pentru pace și fericire.

Deschizi un ziar de-al nostru și îndată vezi cui îi aparține și cui slujește. E de ajuns să urmărești semnăturile de dedesubtul diferitelor articole sau știri, ca să te convingi că ziarul e scris de oameni din popor, de muncitori și țărani muncitori, de învățători și tehnicieni, de scriitori și oameni de știință — care în fiecare zi își spun părerile cu privire la problemele obștești, străduindu-se să aducă sprijin prin experiența și cunoștințele lor, la propășirea patriei, la făurirea socialismului. Aceasta înseamnă adevărata libertate a presei; libertate pentru popor, nu pentru trîntori; libertate pentru milioane și milioane de oameni, nu pentru o clică de jefuitori și asupritori.

Se cuvine dar să păstrăm cu sfințenie aceste libertăți cucerite prin lupta și jertfa atîtor înaintași ai noștri. Se cuvine să trimitem ziarelor cit mai des cuvîntul nostru de cetățeni și gospodari iubitori de patrie. Să răspîndim cît mai mult presa noastră, pînă în cele mai depărtate sate, ca să înaintăm mai repede și mai bine pe calea luminată de partid, spre bunăstare.

Iubește țara ta

de M. Beniuc

Laureat al Premiului de Stat

De vrei să dai Partidului ce-ți cere
Tu țara ta iubește-o cu putere.
Dă-i fier, cărbune, haine și bucate,
Dă-ți inima ce pentru viață bate.
Dă-ți tot prinosul dragostei de oameni,
Și-n holdă pune dragoste cînd sîmeni,
Iubire pune-n plesele strunjite,
În casele de mina ta clădite.
Privește dragăstos la pruncii țării,
La vasele ce pleacă-n largul mării,
La avioane, la oșteni, la steag,
Ca la iubita ce te-așteaptă-n prag.
Iubește codrii mari de fag, de brad,
Și riurile ce-n turbine cad,
Pădurile din Prahova de sonde,
Bătrînul Bărăgan cu grîne blonde, —
Plutași de pe Bistrița, pescarii
Din Deltă, de pe Dunărea măreață,
Colectiviștii asudînd pe arii,
Tractorarele ce-n soare se răsfăț.
Bumbac, orez, oșel sînt ale tale,
Și Reșița cu-naltele furnale.
Iubește-le, muncește cu putere,
De vrei să faci Partidului plăcere.
Dă vin mai mult în via din podgorii,
Aur mai mult să dea nepoșii Horii,
Dă gaz mețan și fructe cu aromă,
Ardeale, Regiune Autonomă,
Dă grîu, porumb, Banatule, Crișană,
Oltenie-a lui Tudor, tu Moldovă,
Semoașă-n fapte și vestită-n slovă,
Dați tot belșugul celor ce vă ară,
Vă cercetează munții și strîfundul,
Vă-nțuruseștează cald, cu de-amănuntul,
Și apără hotarele de țară.
Și tu ce fără seamăn drag ne ești,
Tu inimă a țării, București,
Oraș ce crești bogat și triumfal,
Din fapta ta fă să vedem cu lăță
Că-n sinul tău de mindră Capitală
E sediul Comitetului Central.

Partidul fiecăruia ne cere:
Tu țara ta iubește-o cu putere.
Iubește toți eroii ce-au căzut
Făcînd din piept vieții noastre scut,
În lupte cu străinii ori în răscoale,
În șes întins, în munți, în cite-o vale,
Pe tronul înroșit, striviți de roată,
Cu carnea de hangere spintecată,
Cu oase smulse-n lături de cămile,
Ori arși de vii în casele umile,
În temniți sugrumați, loviți de gloanțe,
Cînd apărau și viața și speranțe.
Dacă iubești Partidul cu putere,
Dă cinste-naltă celor ce se cere,
Acelora ce și-au venit în prag
Și și-au adus al libertății steag,
Acelor ce-au venit din răsărit
Și singele lor cald nu l-au jelt,
Să-l verse pe al țării tale plai,
Să fie praznic în august și-n mai.
Dă cinste-naltă celor ce luptă
Să fie-n lume pace ne-ntreruptă,
Să fie munca slobodă sub soare,
Să fie bucurie și-nălțare.

CORRESPONDENȚII de la SATE ne scriu....

Azi în sat nu sînt sîrac

Ion Gh. Isăroiu din Suslănești-Muscel a dus o viață necăjită. Azi are 59 de ani și amintindu-și de tot ce-a fost, așterne adesea în versuri frumoase, gîndurile sale despre minunatele transformări ale satului.

Foaie verde, foi de mac
Azi în sat nu sînt sîrac,
Cum am fost odinioară
La boieri și domni, ocară.
Azi stăpin is pe muscele,
Eu și cîntecele mele.
De la Rucăr pin-la Vale
Nu găsesc hambare goale.
De la Vale la Vișoi
Nu e casă în nevoi.
Pentru munca noastră, nouă,
Cînd lucește-n floare rouă,
Eu slăvesc zarea-albastră
Stegul roș' din țara noastră.

Pășesc cu încredere pe drumul belșugului

50 de familii de țărani muncitori din satul Voevoda, raionul Alexandria, s-au unit într-o nouă întovărire agricolă — a doua din sat. Între primii înscriși în această întovărire sînt gospodarii Marin I. Pasache, Florea Stoica și Florea Seba.

De curînd, în regiunea Suceava s-au înființat două noi gospodării colective: una în comuna Mănăstireni, raionul Botoșani, și cealaltă în satul Rîșca din raionul Trușești. Cu acestea numărul gospodăriilor colective din regiunea Suceava a crescut la 66, cuprinzînd 4.032 de familii.

MUGUREL PASACHE,
BERTHOLD SPONDER,

Prieteni ai cărții

În raionul Rupea, datorită muncii desfășurate de organizațiile de bază U.T.M., peste 1.000 de cititori au fost antrenati în concursul „Iubiți cartea”. Pînă în prezent numai în Rupea se numără 58 de purtători ai insignei „Prieteni ai cărții”. Între aceștia, primii care au primit insigna au fost Chetrușcă Eugen, Tentesch Hildegard, Banciu Ioan și Raicu Veronica.

Rezultatele concursului au început să se vadă în însăși activitatea bibliotecii raionale. De la 802 de cititori și 1295 de cărți citite în luna ianuarie, s-a ajuns la 1733 de cititori în luna martie cu aproape 3000 de cărți citite.

TIRNAVOI TEOFIL

Livada lui Pop Victor

Dacă omul vrea, și din piatră seacă scoate roade. Noi din Lăschia am putea face ce nici n-au visat strămoșii noștri, care n-aveau la ospăț decît mălai și rachiu de pădurețe.

Vorbele aceste le-am auzit de la livadarul Pop Victor din Lăschia, sat rîpos din raionul Lăpuș. Mare parte din sătenii de aici au ogrăzile pe dealurile Pietrosul și Rupturile. Așa le-au moștenit. Și-ai putea spune că cu un asemenea pămînt oamenii sînt osîndiți să ducă un trai sărac. Numai că Pop Victor a arătat cum își poate îmbelșuga un om traiul, dacă vrea.

Pe rîpa lui de 50 de ari, a pus 100 de meri „Jonathan” de la care scoate în anii buni chiar și 20.000 kg. de mere. Socotiți-le și dumneavoastră numai la 3 lei kilogramul și veți vedea cît venit se poate scoate de pe o rîpă. Mulți din Lăschia au început să facă azi ca Pop Victor.

AL. BALĂNESCU

Vești de pe ogoare

Rezultate bune la muncile agricole de primăvară s-au obținut și în comunele și satele din raionul Singeorgiul de Pădure, Regiunea Autonomă Maghiară. Corespondentul Vasile Bogdan ne-a scris că numai în cîteva zile au fost arate și însămînțate peste 1.200 de hectare. În frunte sînt colectivitățile din comunele Sărățel și Chendul Mare.

Pentru ca lucrările agricole din această primăvară să se termine la

timp și în bune condițiuni în multe comune țărani muncitori au pornit întreceri patriotice. Acest lucru l-am aflat de la corespondentul Nicolae Golopența din raionul Orșova, regiunea Timișoara. Țărani muncitori din satul Pecinisca, chemînd la întrecere patriotică pe cei din satul Birza, au trecut de îndată la realizarea angajamentelor luate în adunarea populară ținută cu acest prilej. A doua zi toate atelajele din satul Pecinisca au ieșit la arat și însămînțat. Seara, la tabla de onoare a sfatului popular comunal au apărut numele fruntașilor întrecerii, printre care se numără Ioan Grecu, Grigore Cosei, Mihai Militescu, Sîrbu Ioan și Gheorghe Militescu.

Un cîntec din bătrîni...

Am cunoscut într-o seară la cîmin o bătrînă. Mă tem să nu greșesc, dar cred că era chiar cea mai bătrînă din sat. Ioana Diaconu, a cîntat în seara aceea la repetiția corului din Leicești. (regiunea Pitești), un cîntec bătrînesc: „Foaie verde trei aglice”. L-a cîntat frumos, mișcător, molipsind cu căldură cîntecului ei pe cei din echipele de flauteriși, de muzicuțe, pe dansatori, care i-au urmat după aceea.

Am stat la sfîrșit de vorbă cu ea și vă redau aici întrutotul discuția:

— Pe semne c-ai să mergi și la concurs, maică?

— Da cum crezi, altfel? Mi-a spus tovarășul director de la cîmin că mă duce cu căruța la faza I și pe urmă cu mașina mai departe la oraș.

— Numai că mata ești cam bătrînă. O să ții la drum?

— Ehe, hei, maică! De-aș avea pereche, aș face și o bătută.

— Dar cu ciomagul, cum e? Văd că te cam răzimi în el?

— Aș, de unde — spune rîzînd — l-am luat așa... de cîini.

Am povestit aici despre Ioana Diaconu, inimoasa femeie de 75 de ani și aș mai putea povesti și despre Nicolae Dobre de 68 de ani, care

vin des la cîmin și fac cînte comune la concurs, pentru ca să afle, mai ales unii dintre tineri ca Zgirdea Elisabeta, Cristescu Maria și chiar învățători ca Virgil Ionescu sau Lila Popescu care, cînd e vorba de cîminul cultural, pregeță mai abitir decît bătrînii de 100 de ani.

ION SCHELEAN

Pilda unui tînar tractorist

Utemistul Schuster Mihai nu are decît 18 ani. Nu de multă vreme a terminat școala de tractoriști de la Sibiu după care a fost repartizat la gospodăria colectivă „6 Martie” din satul Rondola.

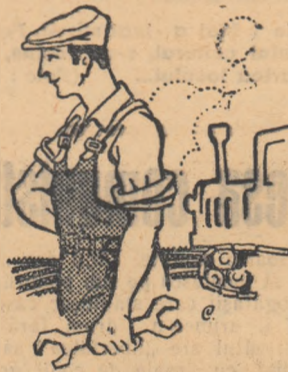
La venirea sa gospodăria era codășă la însămînțările de primăvară.

Schuster Mihai e avîntat, e vrednic, însă darul lui de căpetenie este că se apropie repede de oameni. Cînd a aflat de situația gospodăriei s-a îngîndurat. Lipsa de atelaje o putea acoperi el cu tractorul. Cu oamenii însă va fi mai greu. În prima zi Schuster a arat 5,60 ha, arătură bună. Colectiviștii au măsurat-o cu palma și au fost mulțumiți. Tăcut și modest tractoristul a început-o a doua zi din zori de la 5 dimineața și a ținut-o pînă la 12 noaptea. În trei zile a arat peste 15 ha.

— Băiatul ăsta, străin de colectivă,

lucrează așa de parcă gospodăria ar fi a lui — gîndeau toți.

Și exemplul lui a pus în mișcare toată suflarea colectivei. Prea rămăsese în urma tractorului. Pînă la

20 aprilie ei însămînțaseră întreaga suprafață a gospodăriei.

GRITTO IOSIF

Se întrec brigăzile artistice

La centru de comune Buziaș, regiunea Lugoj, s-au întrecut, de curînd, în cadrul celui de al IV-lea Concurs, printre alte formații, și brigăzile artistice de agitație din comunele Racovița, Hitiș și Silagiu. Ele s-au bucurat de o bună apreciere din partea comisiei de concurs și a publicului spectator.

Toate programele artistice prezentate au fost axate pe problema campaniei agricole de primăvară. La centru din Sinersig, bunăoară, programul brigăzii artistice de agitație a cîminului cultural din această comu-

nă a scos la iveală realizările gospodăriei colective, amintind printre altele și numele colectivităților fruntași Lungu Pavel și Cherlea Ion, precum și succesele țărănilor muncitori Szabo Ion și Toma Nicolae, fruntași la însămînțări. A plăcut mult și brigada artistică de agitație a casei culturale a gospodăriei colective din Drăgoești, care a scos în evidență avîntul muncii din gospodăria colectivă.

STRATON NICANOR

„Căminul nostru”

Nu de mult, locuitorii comunei Vernești au inaugurat noul cîmin cultural ridicat prin autoimpunere.

„Căminul nostru”, cum îl numesc cu mîndrie oamenii comunei, are 7 încăperi și o sală de festivități pentru 400 de persoane.

Între cei care au contribuit cu deosebită hărnicie la ridicarea acestui lăcaș de cultură, se află utemiștii Rică Drăghici și Stela Olaru, Ioniță Aurel, președintele g.a.c. din comună, învățătorii Burlacu Eustațiu, Dragomir Constantin și alții.

NICOLAE RAICAN

Încă o cooperativă de credit

În sala sîtatului popular din Lugoj se strînseseră în ziua aceea țărani muncitori din Heredești, Satumic, Lugojel, Hezeris, Scaius și din alte sate, veniți să pună bazele unei noi cooperative de credit și economie. E drept că mai aveau ei în raionul lor încă două cooperative de acest fel (una la Balint și alta la Buziaș, dar oamenii au hotărît să mai înființeze una. În această adunare de constituire s-a pre-

lucrat statutul cooperativei și s-a ales consiliul de conducere din care fac parte Gheorghe Ungureanu, președintele g.a.c. din Lugoj, Mircea Borozia, Ion Lantzman și alții. Noua cooperativă de credit și economie, cu numele „Banatul” înființată într-un timp destul de scurt după celelalte două, va da celor 524 de membri ai săi, în condiții avantajoase, împrumuturi în bani.

NICOLAE STAN

Primii pe raion

S-a inserat și ca de obicei la sfatul popular al raionului Brăila încep să sosească vești telefonice asupra mersului însămînțărilor. De partea cealaltă a firului, din comuna Vădeni, un glas puțin emoționat anunță o veste îmbucurătoare. Țărani muncitori din comună au terminat însămînțările cu 4 zile înainte de termenul planificat.

Referențul de la raion notează: Azi, 26 aprilie, prima comună a terminat însămînțările. Vădeni, fruntași pe raion. Planificat 788 hectare, însămînțat 788 hectare. S-a muncit cu rîvnă și s-au evidențiat îndeosebi Nicolae Dimache și Ion Balaban.

TASLAOANU VASILICA

Tot porumbul va fi semănat în pătrat

Cînd în toamna trecută și-au cules roadele, colectivității din gospodăria agricolă colectivă „Progresul”, comuna Roșiori, raionul Călmățui, au văzut ce înseamnă să semeni porumbul după metode noi. Fiecare hectar semănat în cuiburi așezate în pătrat, le-a dat peste 3.000 kg de porumb boabe la hectar.

În anul acesta ei au hotărît să însămînțeze întreaga suprafață planificată, de 214 hectare, în cuiburi așezate în pătrat. Pînă acum, muncind cot la cot, tractoriștii și colectivitățile au însămînțat mai bine de jumătate din suprafață. Printre fruntași se numără Nicolae Popa, Stan Gurgu și Ion Chelu.

DAMIAN SOCEANU

CUVÎNTUL PARTIDULUI CĂLĂUZA FAPTELOR NOASTRE

Acolo unde e mai greu

Cu un devotament fără margini și o muncă fără preget, din paragina pe care o lăseseră în urmă moșierii care stăpâniseră podgoriile din Valea Călugărească, comunistul Petre Greceanu, șeful unei secții de 800 hectare, a ajutat ca în cîteva ani gospodăria agricolă de stat de aici să se ridice în fruntea celor mai bune și mai mari gospodării viticole din țară. Acolo unde nu de mult erau mai multe goluri decît vie, unde hectare întregi erau mîncate de filoxeră, astăzi se ridică o secție model pe țară. Aici vin în fiecare an viticultorii renumiți de pe alte meleaguri, studenții și vizitatorii, minăți de interes și de curiozitate să vadă cu ochii lor vița care produce vinul ce poate sta cu cînste alături de cele mai vestite vinuri din lume.

Bucurîndu-se de toate acestea așa cum se bucură un părinte de copiii ajunși mari și pricepuți, Petre Greceanu ajunsese de la o vreme la anume păreri. Statul avusese nevoie de ajutorul lui și el ajutasese cu toată însuflețirea. De-acum însă gospodăria de stat va merge bine și fără sprijinul lui. În schimb, era un alt loc unde se simțea nevoia acestui sprijin. Framîntînd în minte asemenea concluzii, pe la începutul lui martie, Petre Greceanu s-a prezentat în fața directorului gospodăriei de stat și i-a rugat să-i îngăduie plecarea.

Via merge prea bine ca să mai fie nevoie de mine aici! Și la căutătura peste măsură de mirată a directorului, Petre Greceanu a adăugat: — În schimb, gospodăria colectivă abia se pornește. Acolo e mai greu acum. E mai multă nevoie de mine acolo.

Așa s-a făcut că în al doilea lot de 11 cereri pentru primirea în gospodăria colectivă „Al doilea Congres al P.M.R.” din Valea Călugărească, tovarășii din conducerea gospodăriei au citit cu bucurie îndreptățită și pe aceea a lui Petre Greceanu.

Gospodăria colectivă viticolă din Valea Călugărească e mică. Ea numără pînă acum 31 de familii. Ca la orice început este treabă aici din belșug. Iar Petre Greceanu, neîntrecutul viticultor, fost șef de secție la gospodăria de stat, s-a apucat, cu rivnă și priceperea lui binecunoscută, de lucru. Vrea, după cum spune, să facă în așa fel ca în cel mai scurt timp gospodăria colectivă din Valea Călugărească să se bucure de aceeași faimă pe care a cîștigat-o în țară gospodăria de stat de aici.

GH. FLORESCU

Au terminat însămînțările

• DESPRE RAIONUL NEGRU VODĂ cititorii noștri au avut prilejul să afle de curînd vești deosebit de interesante: toți țărani muncitori din acest raion au intrat în gospodăria colective și întovărășiri agricole.

Lată că de curînd ne-au sosit la redacție știri tot atît de îmbucurătoare. În cînstea zilei de 1 Mai, ziua solidarității celor ce muncesc de pretutindeni, țărani muncitori din acest raion conștanțean au putut raporta partidului și guvernului îndeplinirea în procent de sută la sută a planului de însămînțări de primăvară.

• CU ACELEAȘI REZULTATE FRUMOASE au întîmpinat marea sărbătoare și colectivizii din comuna Rădăuți-Prut, raionul Darabani, regiunea Suceava. Pe 72 hectare din terenul planificat, arăturile și însămînțările au fost făcute cu mijloacele mecanice ale S.M.T.

Pînă în prezent în majoritatea comunelor din raionul Darabani se însămînțează — în aceste zile — ultimele hectare de teren prevăzute pentru culturile de primăvară.

V. TUREA
corespondent voluntar

De ce-l iubește satul pe Moș Gheorghe

Ușa se deschise brusc și în birou năvăli o față:

— Moș Gheorghe Stănescu, hai și dumneata! Hai, te rugăm cu toții. Vrem să te avem și pe dumneata în fotografie. Hai!

Să spuie nu, acestei fete îmbujorată de grabă și, poate, de stînjeneală nu-i prea venea. N-ar fi drept. Dar nici să-i lase pe tovarășii veniți tocmai de la Constanța și să se ducă să se fotografieze, iar nu-i venea la îndemină.

În birou mai năvăliră însă cîteva tineri și moș Gheorghe Stănescu fu nevoit să ceară îngăduință oaspeților și să-i urmeze pe tineri.

Întîmplarea mi-a atras atenția. Prin ce fapte s-a făcut atît de iubit omul acesta încăruntit de ani și trudă? Tinerii vor să aibe fotografii cu el, vîrstnicii îi prețuiesc cuvîntul.

Și am aflat.

La Ciobanu, ca și în zeci și zeci de sate ale Dobrogei, o dată cu topirea nămeților grei de zăpadă și a sloiurilor de gheață ce țineau în chingi apele Dunării, s-au topit și alte zăgăzuri. Și au intrat în lunile de după Congres sute de familii de țărani muncitori în gospodăria colective și în întovărășiri agricole. Călatorul ce trece Dunărea cu bacul și apoi se îndreaptă de la Hirsova spre Constanța, adică de la o margine la cealaltă a regiunii, rămîne încîntat de cîmpurile întinse, fără haturi, ce se pierd hăt, departe. Se poate spune fără exagerare că, prin aceste locuri, satele au făcut — în lunile de după Congresul partidului — pași mari spre socialism. Să luăm bunăoară satul de lângă Dunăre, satul lui moș Gheorghe Stănescu.

Dacă te împinge curiozitatea să răsfoiești filele îngălbenite ale registrului de evidență al gospodăriei colective „Pămînt destelenit” din Ciobanu, raionul Hirsova, aflîi cîteva date interesante. Gospodăria a fost alcătuită în toamna anului 1950. Pe atunci ea cuprindea 68 de

familii. De la înființare și pînă în iarna lui 1956, adică în 6 ani, au mai intrat în gospodărie încă 29 de familii. Pentru ca numai în luna martie-aprilie ale acestui an numărul familiilor de colectivizii să crească cu 346! Azi colectiva are 443 de familii de țărani și aproape 1000 de brațe de muncă. E o gospodărie mare, cu peste 2000 hectare de teren, din care arabil 1912 hectare, cu o herghelie de cai, turme de oi și miei al căror număr trece de 1200. Toate aceste realizări n-au venit însă de la sine sau ușor.

Și pentru comuniștii din satul de pe acest mal al Dunării istoricele Documente ale celui de al doilea Congres al partidului au avut menirea de a fi fă-

clie călăuzitoare în luptă. Criticile aduse de Congres lipsurilor din munca pentru transformarea socialistă a agriculturii erau critici aduse și muncii lor, a comuniștilor din organizația de bază a colectivei din Ciobanu.

În anii care trecuseră, gospodăria lor colectivă reușise să scoată de pe pămînturile nisipoase recolte de grâu și porumb ce au întrecut chiar așteptările agronomilor. În fiecare toamnă colectivizii au dus acasă mii de kilograme de cereale și alte produse. În Ciobanu nu s-a pomenit ca un gospodar, chiar dintre mijlocașii de frunte, să intre în iarnă cu mai mult de 300 kg de grâu și 50-60 kg de faină albă „de lux”. Or, mulți au fost la număr colectivizii care au intrat în iarna trecută cu 2000 de kilograme de grâu și cu sute de kilograme de faină superioară. Deci fapte erau destule în

E. CHELBAȘU

Mîndria noastră

Ca un covor verde, mătăsoș și nesfîrșit se întinde tarlăua cu semănături de grâu a colectivizilor din Cîndești, raionul Buhuși. Și ce fire dese și bine dezvoltate! 385 la metru pătrat și de-o palmă săltate! D-apoi cum să nu arate astfel, dacă noi am semănat în toamnă griul în rînduri încrucișate, iar acum în primăvară am împrăștiat peste semănăturile îngrășămînte chimice și l-am grăpat cu grijă. Și continuînd să aplicăm regulile agrotehnice necesare (ca: plivitul de buruieni de 2-3 ori, combaterea bolilor și dăunătorilor la vreme etc.) vom reuși să scoatem în vară o recoltă bogată.

TACHE VASILACHE
corespondent voluntar

Ospățul din grădină

În grădina cu stupi și pomi încărcăți de floare a gospodăriei agricole colective „Calea spre socialism” din comuna Munteni, raionul Tecuci, se întinse pe mese lungi un ospăț cu bucate alese. Se sărbătorea 1 Mai. Oaspeții, colectivizii și necolectivizii de aici și din satele vecine, felițau pe localnici pentru steagul ce flutura deasupra sfatului popular. Îl primiseră acum sase zile de la raion și-l primiseră pe bună dreptate. În întrecerea pe care o porniseră cu toate celelalte sate din raionul Tecuci pentru terminarea la vreme a campaniei de însămînțări în cînstea lui 1 Mai, muntenii leșiseră primii. Au vorbit mult meserii la acest ospăț și despre clădirea frumoasă cu 600 de locuri a noului cîmp cultural, ale cărei ziduri s-au înălțat prin munca voluntară a sătenilor din Munteni în cînstea lui 1 Mai. După programul artistic prezentat pe scena ridicată în curtea colectivei, flacăii și fetele au învîrtit pînă seara hore pline de tinerete. La întoarcere spre casele lor multora le-a rămas în gînd imaginea satului Munteni, a celor 21 de familii care au pornit în cînstea marelui sărbători pe drumul belșugului, a colectivizilor fruntași ca Stratulat Todiraș ori Hurjui Gheorghe. Au plecat cu imaginea sărbătorească și prosperă a satului și poate că multora le-a încolțit în această zi gîndul de a deveni și ei colectivizii.

Florin Petrescu

Insemnările UNUI COLECTIVIST

II

Am să-ți spun în ce fel am adus eu în gospodărie la noi un om, care mi-e frate — zise Timoftei. — Am umblat să-l dumiresc de la bun început, iar el nu-mi ședea împotriva cînd vorbeam. Incuviința și clipea șiret, pasă-mi-te credea că aș fi năimțit cu ziua să-l trag pe el în gospodăria colectivă. Zicea ca mine și făcea ca el astfel încît, atunci cînd a luat ființă colectiva, nu ni s-a alăturat. L-am lăsat în ale sale.

A trecut o vreme. Rău nu-i mergea nici cu pămîntul lui, dar la sfîrșitul verii ajungea la fundul sacu-

2 Insemnările unui colectivist

lui cu grâu. Citeodată chiar pînă a apuca să iasă grîul cel nou, îi dădeam eu, că aveam de unde. Singele apă nu se face și dacă poți ajuta pe unul străin, cu atît mai virtos îl ajuți pe unul de-al tău. Îl cheamam să vină alături cu noi, de fiecare dată. Cînd îmi cerea grâu, promitea. Cînd lua sacul de imprumut și se vedea cu el acasă, iar se răzgîndea.

Mi-era ciudă de așa om. Cînd băgam o bucată de bună în gură, mă giadeam la el. Că era om harnic și ar fi făcut treabă bună în gospodăria colectivă și spre binele lui și spre binele colectivei. L-am luat cu binele dar ce folos! Nu puteam afla ce-l face să dea înapoi cu atîta îndărătnicie. Am aflat printr-o întîmplare. Aveam pe atunci pe unul Grigorie, care nu se îndemna la treabă. Zile-muncă destul de puține, cîștigul la sfîrșit nu prea mare nici el. Mai tîrziu, s-a luat Grigorie al nostru de treabă, într-o împrejurare pe care o să-ți spun.

Insemnările unui colectivist 3

Destul că fratele ăsta al meu l-a văzut într-o zi pe Grigorie făcîndu-și de lucru pe lângă casă. Eu mergeam la cîmp dis-de-dimineată, eram în zorul culesului.

— Iacă pentru cine muncii voi! zice frate-meu.

— Cum adică vine asta „pentru cine muncii”?

— Păi da, că Grigorie șade, iar la urmă voi vă împărțiți munca dimpreună cu el.

Am început să rîd.

— Rîzi, că rîzi degeaba — s-a răstitîndufundat frate-meu. De asta nu vin cu voi. Că n-o să-mi ia altul munca mea. Dacă e vorba de făcut treabă, încalte s-o fac pentru mine.

Asta era! Cîm mă sucisem, atîta amar de vreme, nu știusem care era bubă.

Buba asta s-a spart repede. A fost destul să-l iau de mină și să-l duc la socotitor.

— Ia scoate hirtile și fă o socoteală — i-am zis. Socotește cit a

4 Insemnările unui colectivist

muncit și cîm primește Grigorie. Apoi socotește și zilele mele muncă și vezi cîm mi se cuvine să primesc. Socotitorul a luat plavășul, a adunat, a împărțit, a înmulțit și... s-a văzut limpede să fiecare dintre noi avea de primit întocmai ce merita, după muncă. Bineînțeles, Grigorie n-avea de primit nici pe sfert față de mine care muncisem cu tragere de inimă. Așa, va să zică. După ce socoteala a fost gata, l-am privit pe frate-meu în ochi, cu privire fără ascunziș.

— Iaca socotelile, i-am zis. Păi așa putea eu, dacă n-aș ști că te duc la mai bine, să te îndemn să intri în gospodăria colectivă? Astfel de frate rău m-am arătat eu să-ți fiu?

— Frate-meu a lăsat capul în jos și n-a mai zis nimic.

— Și a intrat, tovarășe Timoftei? Îl întreb.

— Păi la ce să nu între? Că era om drept.

Călăuza spre lumină

La sfârșitul veacului trecut, în multe sate din Muntenia și Oltenia luaseră ființă cluburi socialiste țărănești. Una dintre acțiunile întreprinse de aceste cluburi a fost aceea de a răspîndi Constituția în rândurile țărănilor muncitori pentru ca aceștia, cunoscîndu-i prevederile, să-și dea și mai bine seama de strîmbătățile orînduirii burghezo-moșierești și să se ridice la luptă, sub conducerea clasei muncitoare, pentru o viață mai bună.

Autoritățile statului exploatatorilor au dezlăntit o cruntă prigoană împotriva țărănilor care făceau parte din aceste cluburi. Cei care au fost prinși răspîndind și explicînd prevederile Constituției au fost bătuți pînă la sânge și băgați în temnițele din Turmăgurele, Slatina, Giurgiu.

Aminlindu-și de acea vreme, Ion C. Frimu, fruntaș de seamă al mișcării muncitorești, nota în anul 1916:

„Oamenii aceștia curaj la suflet, oameni cinști și drepi, au suferit un întreg martiraj fără să se plîngă, fără să tăgăduiască participarea lor. Sub frînghia udă a jandarmului, sub ploaia de injurături și bătăi a judecătorului de instrucție, ei au stat cu fruntea sus... În zilele plictisitoare de proces — scria mai departe Frimu — cînd judecătorii întrebau pentru ce au făcut club, ei răspundeau hotărît: „pentru drepturile noastre”.

De-a lungul celor trei decenii și jumătate care au trecut de la înființarea sa, partidul nostru nu a uitat un moment că lupta clasei muncitoare trebuie să se împletească strîns cu lupta țărănimii pentru drepturile ei. În anii cei grei și întunecați, cînd partidul activă în adîncă ilegalitate, în ziarele partidului, tipărite și răspîndite cu mari sacrificii, nici un moment nu erau uitați țărăni și drepturile lor. Iar țărăni muncitori știau că partidul muncitorilor este și partidul lor, ur-

mîndu-i sfatul și îndemnul la luptă.

„Scinteia” din 1 ianuarie 1933 scria că sub îndrumarea comuniștilor, în 11 sate din fostul județ Bihor, țărăni, în strînsă unire, au ales 42 de consilieri comunal și un primar, candidați ai Blocului Muncitoresc Țărănesc. Au urmat acte de teroare din partea guvernului reacționar. Mai mult de o mie de muncitori și țărani au fost arestați. Urmînd pilda celerștilor din București, țărăni au mahălestat împotriva samavoințiilor guvernului. Partidul era prezent și glasul său fu auzit prin slova scrisă cu loc de luptătorii din ilegalitate: „Muncitorii și țărăni de toate naționalitățile din România, în ciuda teroarei și loviturilor îndreptate contra lor, cu încrederea crescută în forțele lor, își manifestă voința și puterea de luptă în front unic”. („Scinteia”, 15 aprilie 1933).

În 1933, sub conducerea partidului comunist, conflictele între țărăni trudii și cămătarii sateelor, împletite cu lupta pentru pămînt, îmbrăcată forme tot mai ascuțite. În comuna Dragotești, fostul județ Romanați, trăia un ticălos cămătar — boierul Crisălescu. Pentru că țărăni nu puteau în acel an să-i plătească datoriile adunate din dobînzii cămătărești, boierul hapsîn a ridicat garduri de sîrmă în dreptul moșiei, împiedicînd astfel pe țărani să meargă spre locurile lor de muncă. Oamenii din Dragotești, precum și mulți alții din satele vecine, au venit la conac. Boierul a fugit. Țărăni au dărîmat gardurile ridicate tîlhărește, după bunul plac al exploatatorului și și-au deschis drum spre sfîrșitul lor de pămînt.

Mereu și mereu presa ilegală a partidului chema pe țărăni muncitori să organizeze comitete de front unic pe moșii, să se organizeze în sindicatele revoluționare ale muncitorilor agricoli, să întemeieze cele de partid pe moșii și în sate.

Tetășeni ai Capitalei și țărani din împrejurimi aducînd alimente greviștilor de la Grivița (1933).

Țăgîni din

Partidului drag îmi

SCOS-A BADEA CAL DE FOC

MARE MI-I DOR ȘI GÎNDU

Folcică busuioac
Scos-a badea cal de foc
Tractor mindru cu noroc
Ce n-are ședere-n loc.
Joacă-n ogor ca la joc
Și răstoarnă brazdele
Tot bătînd bătutele.

Mare și lung îl pămîntu
Mare mi-i doru și gîndu
Să trăiesc să le-mpîlnesc
Țara mea să mi-o-nfloresc
Partidului-i mulțumesc.

(De la Aurel Săndulescu
Laura-Rădăuți)

ARE MAICA
UN FECIOR

Cînd să joace
Brazdă-n-oarce;
Cînd s-o bată
Brazdă-i lată.

Are maica un fecior
Un fecior învățător
Duce carte în popor
Din scutul muntelui
Pînă-n valea fluului
În inima omului
Slovele partidului
Și în țevă să citească
Mîinea să-și destălească
Casa să-și îmbogățească

(De la Săfta Rădăuți
Valea fluului)

DOINĂ

Că pe unde el horește
Griul mare-n spic va crește
Și porumbul
Greu ca plumbul,
Cu știulele de-un cot
Să mănince neamul tot.
Să se știe c-a jucat
Pe ogoare-n lung și-n lat
Cum partidul ne-a salvat.

Fructușii tot de frățu
Ce mi-e drag pe lumbră
Măntrea

Drag mi-e cîmpul semănat
Bobul griului curat,
Roua florilor de vară
Șopotul din prag de seară
Carni nopților cu stele
Gura dulce-a dragii mele,
Șoapta pîntășului,
Doină cîntăreșului.

Dragi mi-s zilele cu soare,
Hora noastră-n sărbătoare
Viața nouă ce-o trăim,
Pentru ea cu drag muncim

Dar mai drag, mai scump
anul
Decît tot ce am pe lume,
Mi-e partidul nostru frate,
Care ni le-a dat pe toate.
Partidul Muncitoresc

Un tractor
Cu zor
Și spor

Și-o să joace pînă-n zor
Să nu mai rămie-ogor
Nebătut de-al lui picior.

(De la un tractorist
din Dorohoi)

CUM ÎMI ESTE
INIMA

Cine-aude gura mea
Poate ști, poate vedea
Cum îmi este inima.
Că a mea inimă-i plină
De dor și de voie bună
Și eu sint așa cum sint
Că mănesc cum crezămînt
Și trăiesc bine și cînt.
Cînt pentru acela care
Viața mi-a făcut-o floare
Și inima mi-i voioasă
Nu ca altădată arsă.

(De la Maranda Burchiu,
Voitinel-Rădăuți)

I. FELEA

A. G. VAIDA

Oaspetele

Povestire

În toamna anului 1936, Vasile Pîrgău, țărăn comunist din Flămînzii, venea dinspre Frumușica spre casă. Fusesse și el ca orice gospodar, prin Botoșani să mai vadă lume și să cumpere cite ceva pentru gospodărie. Cum era și firesc, cum abătuse și pe la un tovarăș — legătura celulei lor

2

OASPETELE

comuniste — ca să tălăsuiască nițel și să-i ceară însărcinări. Primise o sarcină deosebită, de răspundere, care-i bucura inima — pentru încrederea arătată de partid — dar îi și stîrnise îngrijorarea: nu cumva să dea greș.

Ajuns în bătătură, moșul lepădă bățul, traista, și-și chemă nevasta:

— Măi fimeie, ați că azi o să primim un oaspete de la oraș. Îl ținem în pivniță. Nici Dumnezeu din cer nu trebuie să aile că-i la noi. Intelegi tu? Eu mă duc la Toader Bălțatu. Pînă mă întorc, pregătește-i omului o lampă cu gaz, asternut și ceva de ale gurii...

Nevasta rămase pe gînduri. Ca sărbia sprijinită în palmă se uita după omul ei care se pierdea pe ulița satului. Știa că Vasile e un om drept. Toate le înțelegea, numai un lucru nu pricepea: cum să găzduiască un oaspete în pivniță? Au mai fost oameni în casa lor. Pe toți i-au primit cu drag. De ce pe acesta să-l găzduiască în pivniță? N-are loc în casă, ca oamenii?... Dar ce să-i facă! Dacă Vasile a zis așa, așa o fi bine. Se mai gîndi ea puțin la ciudățeniile bălțatului, pe urmă începu să trebatuiească prin odăi și, încet-încet, ferindu-se să n-o vadă vecinii, cobori în bec și oghia, o pernă, lampa, apoi se apucă să facă mîncare.

Peste un timp, Vasile Pîrgău se întoarse cu Toader Bălțatu, om mai tînr decît el. Sub braț Toader avea o legătură. Intrară. Dintr-o privire Pîrgău pricepu că nevasta îi îndeplînise voia. Se așezară.

— Acuma Toadere — zise el — uite ce facem: eu mă duc cu hainele pînă aproape de Frumușica. Acolo mă așteaptă omul. Pînă-l aduc eu aici, tu păzește ulița să vezi dacă jandarii n-au mirosit ceva...

— Bine moș Vasile. Lisandra știe de cine e vorba?

— De baba mea să n-ai grijă. E și ea comunistă, numai că nu-i membru de partid...

OASPETELE

Toader începu să-și frece barba nerasă, în vreme ce moș Vasile îndesa în traistă lucrurile aduse cu el. Avea încă ceva de întregit, dar nu înțelega. Era membru de partid de-abia de un an și nu știa regulile așa cum le știa moș Pîrgău. Totuși în dzăni:

— Tovarășul o să fie ședință cu noi?
Moș Vasile încruntă din sprincene. Zise mai mult șoptind:

— Om vedea. Mai întîi să-l scărăm. E și bălțav, săracul. E rănit...

Luă apoi traista la subțusură și plecă grăbit...

„Trecuțe trei ore de cînd în becușul lui moș Vasile Pîrgău se afla oaspetele de la oraș. Se întinse de-a binelea și luna privea prin ochiul de geam în odcăie, unde moș Pîrgău, Toader Bălțatu și un alt săiesan, pe nume Ion Bucătaru, se sfătuiră cum să facă să aducă un doctor de la Botoșani pentru că oaspetele lor avea fierbințeală din cauza răni. Lisandra trebuia în tîndă.

Și cum stăteau așa, chibzînd ce și cum să facă, numai ce se pomeniră că începe să duduie și să troznească ușa. Cineva de afară bătea zdravăn, cu ceva tare. Moș Pîrgău se duse să deschidă. În pragul ușii apăru șeful de post urmat de un jandarm.

— Dună seara — zise acesta privind bărbatul peste tot.

Toader și Ion simțiră că le îngheață singele în vine. Numai moș Vasile se ținu cu firea și răsturnînd la bună seara îi imbie pe cei doi:

— Mă rog frumos, luați loc!

În timp ce șeful de post și jandarmul se așezară pe scăunele, bătrînul strigă către Lisandra:

— Eie, fimeie! Adă oceană cu vin că ne-au venit oaspeți mai în casă.

Auzind de vin, șeful de post își lepădă oarabă într-un colț, se mai lumină la față și zise, chipurile în glumă, celor trei țărani:

— Văd că puneți țara la cale.

Opinarea partidului

Comuniștii

Menirea lor istorică e mare:
Să n-aibă viața lanțuri și hotare.

Cu ei pornesc popoarele-n torente,
Din cîte țări și cîte continente!

„Brigăzile de șoc” își spun cuvântul:
Un singur socre e pe tot pămîntul!

Și miliardele de guri au să grăiască:
Un singur soare lumea să-ncălzească!

Va fi întreg pămîntul o livadă
În care omul lingă om să șadă...

Și primul grai în care vor vorbi,
Al inimii, desigur, grai va fi...

DUMITRU CORBEA

Noi nu ne temem!

Noi ne spunem pe față orice greșală.
Mic sau cît de mare, nu e nimeni scutit.
Pe oricine-l chemăm să ne dea socoteală...

Toate-acestea-nfelegi cînd spui vorba: Partid.

Ne-ar durea ca o rană ce-a putred miroase
De-am ascunde, zicînd că-i mai „tactic” așa.
Putregaiu-nvelit în lițolii frumoase
Ar pui doar otravă de nu l-am tăia.

Da, dușmanii se-ntrec să ne-arunce ocară,
„Ați văzut comuniștii?” între dinșii își zic,
Ca sobolii scot capul, ferit, către seară,
Și chițâie fără-a pricepe nimic.

Cum să poată-nfelege prea strîmta lor minte
Că în critica noastră ce-o facem deschis
E o forță care ne duce-nainte,
Frumusețile noastre și țările ni-s?

Ei dau zor cu palavre parc-ar fi la tarabă,
Cîntăresc fapta noastră după cugetul lor;
Și cam uită că mina li-i scurtă și slabă
Să ne poată opri din acest splendid zbor.

GH. CEAUȘU

SEMNELE VIITORULUI

Aș dori, începînd această însemnare, să-l întreb pe unchiul meu, Alexandru Sărmășan, țaran cu cîteva hectare de pămînt, dacă a auzit de vreun milionar, dacă-l cunoaște și dacă n-ar vrea să ajungă și el milionar. Imi va răspunde că a auzit. Au fost domni mari la noi, stăpîni pe averi nemăsurate; în alte țări, această semînție de oameni ciudați mai există... De-o pildă, în America, acolo unde se spune că banii ploaie din cer, numai cît, dracu știe cum se face că trag neschimbat către aceleași buzunare, în vreme ce altele rămîn într-una goale... Da, nu-i rău să fi milionar, numai cît, dracu-a văzut țaran muncitor milionar?

Ei, nu-i chiar așa. Iată, în țara noastră, a puit un soi de milionari cărora le dorim înmulțire grabnică. Cine-s aceștia? Niște țărani prinși de la începutul vieții lor în lupta foarte aspră cu pămîntul, niște oameni cu palme late, aspre și crăpate, cu vorbă do-moală și cu sfat înțelept... Îi poate cunoaște oricine... Te duci la gară, scoți un bilet de tren și te cobori la Berveni, în raionul Carei. Dai bînetul primului întîlnit și-l rogi să te îndrume la gospodăria colectivă... Te vei pomeni între cinci-sase milionari, colectiviști...

— Da, sîntem, îți vor răspunde ei cu mîndrie. De vreo doi ani, veniturile gospodăriei noastre se socotesc în milioane. În anul 1955, ne-a adus 3.145.000 venit bănesc... Nu punem la socoteală bucatele; aia-i altă poveste. Sîntem 670 de familii și formăm un colectiv care e milionar. În scurtă vreme — patru-cinci ani — dintr-un colectiv de vreo cincizeci de familii, s-a împlinit unul de 670 de

familii, stăpînînd aproape 3.000 hectare... An de an se clădesc, din ce în ce mai frumoase, case noi; comenzi speciale pleacă din Berveni la cooperativele meșteșugărești de mobilă... Bicicletele, radiourile, stofele de calitate, motocicletele, intră în casele colectivizatorilor.

— Am ascultat îndemnul partidului, ne-ar lămuri președintele, tovarășul Obiș Ludovic, un bărbat ca la cincizeci de ani, scurt, gros, roșcovan... Iată cum am ajuns noi la belșug...

Partidul... El le-a arătat calea către fericire: „Mergi cu încredere pe ea. Înaintea voastră se deschid bucurii negraite...”

Nu poți, după ce cunoști Berveni, nu poți, unchișule, fraților, dragii mei prieteni de la sate, să nu dai slavă partidului nostru care, prin lupta lui necurmată, prin îndrumările și sfaturile lui, a creat în țara noastră pentru fiecare țaran, om al muncii, condițiile bunăstării... Semnele ce se vădesc la Berveni și în multe alte locuri, vor înfrăți ca griul în bătaia dulce a soarelui de primăvară, spre slava scumpului nostru partid, spre fericirea țărânimii noastre muncitoare...

DUMITRU MIRCEA
Laureat al Premiului de Stat

DIRECTORUL de S.M.T.

Reportaj
de N. Culcea

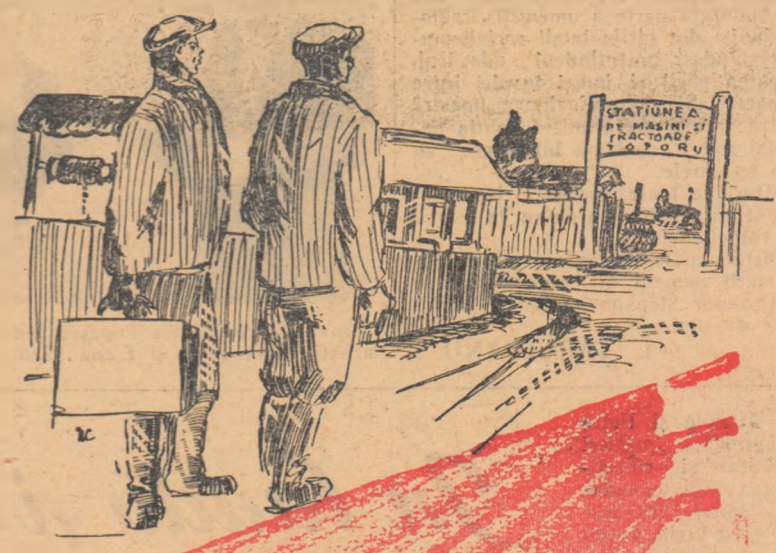
Nu știu de ce, cînd trenul în care mă aflam a părăsit gara Toporu lăsînd în urmă mereaua inverzită a comunei, gîndindu-mă la tovarășul Ion Glăvan mi-am amintit de forța și vitalitatea binecunoscutului erou al romanului „Bărăganul”, Anton Filip.

E încă tînar tovarășul Glăvan: vîrsta i-o măsori nu după cele câteva fire cărunte care i-au mijit pe la tîmple, ci după vioiciunea și siguranța care se degajă din întreaga lui ființă. Simți că nu te-ai teme să pornești la drum, oricît ar fi el de încolțit, cu un om ca acesta, a cărui privire atentă și ageră țintește de-a dreptul spre limban.

A fost muncitor la fabrica I.C.A.R. din București și la Centrul Mecanic-Giurgiu. Comunist din copilărie și prideput maistru mecanic, s-a arătat cu un ascuțit spirit gospodăresc. Ion Glăvan a plecat, în pragul primului nostru cincinal, să lucreze în agricultură. A plecat la chemarea partidului, căreia i-au răspuns cu însuflețire nenumărați muncitori din industrie, hotărîți să-și pună toată energia și pricepera în slujba însemnatei opere de îndrumare a agriculturii pe un nou făgaș.

La început, Ion Glăvan a fost numit directorul unei stațiuni de mașini și tractoare din Dobrogea, apoi aici în Bărăgan. Situația acestui S.M.T., înființat în comuna Toporu din raionul Drăgănești, era altă de grea încît ar fi fost cu neputință să se creadă că el va ajunge, în doi-trei ani, fruntaș pe regiunea București.

S.M.T.-ul se gospodărea anevoie. Cazarmamentul lipsea aproape cu totul. Tractoriștii n-aveau pături, dormeau pe scîndură goală. Oamenii erau nemulțumiți, lucrau fără tragere de inimă și cîștigau puțin. N-aveau nici atelier mecanic, nici remiză pentru batoze și tractoare. Volumul lucrărilor executate era din caleafară de redus. În 1952, bunăoară, nu se dezmirișise nici măcar un singur heclar. Seceratul mecanic

se făcuse abia pe 2 hectare. Prășiții nici-ăți.

Fluctuația brațelor de muncă pare de neînțeles. Tractoriștii erau veșnic dispuși să plece aiurea, la alte unități. Florea Drăgan și Constantin Stănescu, descurajați, au și plecat. Dar iată că în zilele acelea, la Toporu, s-a înfățișat un nou venit, un om destoinic și perseverent, care avea să pună rînduială în treburile S.M.T.-ului. Omul acela era directorul Ion Glăvan, venit din Dobrogea.

Grija lui de căpetenie a fost să primenească și să dea vigoare colectivului de conducere al stațiunii. Încunjurîndu-se de oameni gospodari, cărora le-a impus respect și le-a însușit încredere împărtășindu-le din experiența sa, directorul Ion Glăvan a început să scoată S.M.T.-ul la cînte și lumină.

Oamenilor li s-au asigurat condiții bune de cazare și de hrană. S-a făcut bibliotecă. A fost pus pe picioare clubul. S-au construit locuințe și remize. A intrat în lucru atelierul mecanic. A început munca de temeinică școlarizare a tractoriștilor, darită căreia aceștia și-au însușit, pe lîngă noțiunile de me-

canică, înșeușința organizării procesului de producție și a realizării de economii la carburanți, dar mai ales știința executării lucrărilor în condiții agrotehnice înaintate.

Ca urmare a acestor măsuri bine venite, volumul și calitatea lucrărilor au început să crească simțitor. Convingîndu-se de foloasele lucrării pămîntului cu tractoare și mașini agricole, tot mai mulți țărani muncitori din raioanele Giurgiu și Drăgănești și-au umit ogoarele în tarlate. Și de unde, prim 1952, S.M.T.-Toporu nu executa lucrări decît pe tarlatele a 4 întovărășiri agricole, astăzi deserveste 33 de întovărășiri și două gospodării colective.

Venirea comunistului Ion Glăvan a prilejuit o cotitură hotărîită în viața colectivului de tractoriști și de tehnicieni de la Toporu.

Drapelul roșu de fruntaș în producție pe regiunea București, care se află astăzi la stațiunea de mașini și tractoare din Toporu, ascunde în faldurile sa e și prinosul de vitalitate și destoinicie a comunistului Ion Glăvan.

Mulțumim

Ce mirat jugul ciocoiesc,
Și-a făcut în țară nouă,
Oameni noi și viață nouă.

(Culeasă de Chira Vera,
din Tg. Lăpuș, regiunea
Baia Mare)

CUNUNĂ CUM ALTA NU-I

A plecat mîndruș-a-n zori
A plecat să strîngă flori
Și în fiecare floare
Pune dorul care-l are.
Floare îngă floare-adună
Și face mîndră cunună
Cunună cum alta nu-i
Să-i facă partidului.

(Culeasă din reg. Suceava)

PE PARTID, FRATE MI-L ȘTIU

Frunz verde de molid
De d'înținerit
Cît o fi ca să mai fiu
Pe partid frate mi-l știu.
Cînd partidul a venit
Mergeam tot pe drum colț
Pe cărare înglodată
Căna din în în tată
Crotă din tată-n fiu
Tot cu sufletul pustiu.
Și iar verde de-arnău
Astăzi merg pe drum bălăt
Drumul de partid făcut.

(Cules din com. Mînăstioara-Siret)

CUM SĂ-I MULȚUMESC EU LUI

Frunzuliță de trifoi
De trifoi de pe la noi
Cum să-i mulțumesc eu lui
Dragului, partidului,
Că de neguri m-a scăpat
Viața că mi-a luminat?
Ce i-aș spune, ce i-aș da?
I-aș cînta cu cetera
Și i-aș da inima mea.

(De la Ileana Andrei
Vama — C. Lung)

OASPETELE

— Ce să facem, domnule șef? Vorbi moș Pîrgău. Miine, în zori, pornește băietanul ăsta, Ion, spre Pîrg, și-l rugam să ne mai cumpere ceva din Boșeni... Că nouă cu bătrînețele, ni-e greu...

— Ia spune, moș Vasile — întreabă plutonierul uitîndu-se bănuitor cînd în odaie, cînd în ochii lui — nu-ți lipsește nimic din gospodăria?

Tocmai atunci intră Lisandra cu oala cu vin și bănușul se grăbi să adăcă la masă, bînetele de lut. Tot timpul cît se liviră prin odaie se gîndea la întrebarea jandarmului. Oare să fi simțit ceva? Nu oare va fi cine casa sub supraveghere și acum îl încearcă?

Cînd se așeză la masă pară-și aduse aminte că trebuia să răspundă:

— După cîte știu eu, domnule șef, nu-mi lipsește nimic. Poate baba mea să știe mai mult...

— Nu știu de ce, ni s-a părut ceva suspect — zise șeful de post după ce goli o cîniță cu vin și-și turnă singur pe a doua. — Lui, — și-l arătă pe jandarm — cînd trecea pe uliță, i s-a părut că umbliă un străin prin curtea voastră...

Lisandra începu să i se deslege limba:

— Apoi, domnule șef, eu am umbliat ca o be-teagă. A intrat dihorul de două ori în păsări...

Șeful începu să ridă cu zgomot și dădu zdrăvan cu cotal în jandarm.

— Vezi, mă, că îl s-a năzărit ție?

Se ridică, își mai turnă o cană de vin, o dădu peste cap, își luă carabina și plecă urmat de ajutorul său...

În casa toți răsufălară ușurați. Moș Vasile Pîrgău strînsese lîngă cînițele de pe masă, le dădu Lisandrei și cînd ea leși pe ușă spuse lăsînd cu ochiul:

— Ei, ați văzut ce bine s-a descurcat baba mea? Doar v-am spus că și ea e comunistă, cu toate că încă nu-i membru de partid... Acuma însă, trebuie să ne îngrîșim de un adăpost și mai tînuit pentru oaspetele nostru. Că de, s-ar putea să ne mai calce pragul șeful de post...

O cutie cu multe butoane, cu lumini verzi și roșii — e toată minunea. Știe orice limbă a pământului; cîntă din gură, la fambal. La vioară sau pian; spune poezii, ride și plînge...

Meșteră mare, cutia cu atîtea surprize, plină de atîtea năstrușnicii! O datorăm cu toții — lumea întreagă — unui mare savant: lui Alexandr Stepanovici Popov. Se născuse pe la mijlocul veacului trecut — mai exact în 1859 — într-un sat din părțile munților Urali. De tînră l-au atras tainele naturii, iar dintr-ele cele mai multe, tărîmul pe atunci încă nou, cu multe drumuri nebatute, al electricității. Rivna lui de ani și de decenii n-a fost irosită.

Era ziua de 7 mai cînd în anul 1895 savantul înfățișa Academiei din Petersburg aparatul care avea să se statornicească în istoria științei ca străbunul aparatului de radio-recepție. Era un „inregistrator de furtuni“ cum i-a spus Popov. În fapt era cea dintîi mașinărie în stare să primească semnale radiotelegrafice.

După zece luni de la istoricul 7 mai, Popov — punînd pentru prima dată antena la postul emițător — transmitea în aer — fără fir — vorba omului. Era prima comunicare transmisă pe calea undelor.

E drept că în Rusia țarilor invenția lui Popov n-a cunoscut dezvoltarea pe care o merita. (E lucru știut că a-supritorii nu se dau în vînt după progres). Dar de îndată ce poporul s-a descătușat, chiar în 1918 Lenin a semnat un decret privind organizarea primei instituții științifice din Rusia care să-și închine cu totul cercetările radiofoniei.

Și la noi în țară, pe vremuri, radio-ul nu se bucura de mare atenție. Tirziu și cu mare chiu și vai un grup de tehnicieni romîni au putut pune în funcțiune (prin anii 1927—1928) primul radio emițător, și acela de capacitate mică. Erau puțini și cei care-și puteau permite luxul de a avea acasă aparate de radio-recepție. Pînă în 1944 numărul abonaților se ridicase abia la circa 97.000.

Azi — sub orînduirea în care poporul e stăpîn, avem numeroase posturi emițătoare extrem de puternice, iar numărul abonaților — răspîndiți în orașe și sate — este de zece ori mai mare decît era în 1944.

Și mai este ceva: E vorba și de ce spui la radio. Cînd Popov își prezenta miraculoasa lui cutie, el gîndea că ea va folosi apărării vieții omului, triumful binelui și adevărului. Și iată azi, după atîta vreme de la 7 mai 1895, visul lui tradus în viață de către cea mai înaintată parte a omenirii. Radiodifuziunile din țările lumii socialismului răspîndesc pretutîndeni adevărul, chemarea păcii și buneii învoiri între popoare. Și radiodifuziunea noastră face să răsune pretutîndeni voința poporului romîn, de bună înțelegere cu toate popoarele.

Alături de toate popoarele lagărului păcii și noi cinstim an de an, la 7 mai, ziua radiofoniei.

Cinstim, astfel, amintirea unuia dintre marii oameni ai lumii, amintirea lui Alexandr Stepanovici Popov, părintele radio-ului.

L. SARĂȚEANU

Manole și Petre
Bureață, meșteri
făurari și colectiviști
din comuna Comana,
raionul Negru Vodă, aveau
și ei cîte o meteahnă:
Manole era cam iubit
de băut, iar Petre,
cam lenvos. Lipsea alde
Bureață de la fierărie
cu zilele, lășind uneltele
și atelajele nereparate
în plină campanie de
însămînțări. Azi așa,
mîne așa, pînă cînd
au încăput pe mina
brigăzii de agitație:

„Vino vis înaripat
Vino la Petrică-n pat
Vin-de-l ia pe o aripă
Și mi-l poartă într-o clipă
În a leneșilor țară
Unde-i rege Pierde-Vară
Unde singur se ară pămîntul
Unde vine și seceră vîntul
Unde-ți pică altul în lingură
Și pîinea se coace singură...”

N-a scăpat nici Manole de critica brigăzii.

Brigada de agitație a căminului cultural din Comana luptă împotriva năravurilor de orice fel, mînuind o armă necruțătoare: risul. Palavrăgii, leneșii, birocratii sînt luați în deridere și biciuiți în fața satului cu

asemenea țarie, încît nu le rămîine decît să se dezbară de nărav.

— Mi-a prins bine și m-am îndreptat — spunea colectivistul Vasile Drăgan care, vîzîndu-se „cîntat” pe scena căminului, n-a mai lipsit de la lucru și nici nu s-a mai luat la harță cu toată lumea, cum obișnuia pînă nu de mult.

Succesele brigăzii de agitație se datoresc mai ales stimei de care se bucură în comună tinerii ei interpreți. Constantin Trandafir, Elena și Dumitru Borean, utemiști cu toții, sînt colectivști de nădejde. Tineretea și entuziasmul îl caracterizează și pe comunistul Nicolae Oțelleanu, directorul căminului cultural, care se străduiește necontenit ca programele prezentate să fie deopotrivă plăcute și folositoare.

— Noi nu socotim niciodată, — spune tovarășul Oțelleanu, — că programul pe care-l prezentăm se încheie o dată cu lăsarea cortinei. Programele

Al 4-lea concurs al echipelor artistice de amatori

PESTE 600 DE ARTIȘTI AMATORI s-au întrecut de curînd la centrul de comuna Curtea de Argeș.

A fost o adevărată sărbătoare a cîntecului și jocului. S-au întîlnit pe scena căminului coruri puternice pe patru voci, alcătuite din 60-80 de persoane. Aveau un repertoriu bogat, pregătît minușios, fapt care vorbea despre vrednicia instructorilor ca și a coriștilor. Numai corul din Brăduleț avea în repertoriu 40 de cîntece.

Echipele de dansatori au fost și ele la înălțime. Dansatorii din Stroești, care au luat premiu la trecu-

tul concurs, s-au prezentat și de astă dată bine, dovedînd că nu s-au culcat pe lauri.

Cei peste 600 de artiști amatori, (mai mulți ca oricînd) care s-au întrecut pe scenă în aceste zile, au arătat cît de mult și repede crește

VEȘTI

de la un concurs la altul, interesul sătenilor pentru munca artistică.

INTELLECTUALII DIN COMUNA POSEȘTI, regiunea Ploiești, au adresat nu de mult ziarului regional o scrisoare prin care, răspunzînd chemării intelectualilor din Peretu, își luau angajamentul de a înfăptui o seamă de lucruri interesante.

Și luptînd pentru a potrivi vorba cu fapta, intelectualii din Posești au dat un sprijin prețios activității cultural-artistice. De cînd s-a început cel de-al IV-lea Concurs, ei au și izbutit să organizeze un cor de 70 de persoane, o echipă bună de dansatori și să atragă în activitatea ar-

tistică soliști instrumentali și vocali. Profesorul Bob, care e și dirigorul corului, are cele mai multe merite în această privință. El a cules 19 melodii de jocuri bătrînești cu care vă îmbogăți repertoriul echipelor. Cu toate că-i trecut de 50 de ani, el se duce adese pe jos în comuna vecină Bătrîni, ajutînd și echipele de aici.

IN LETCANI-IAȘI cu vreo lună înaintea celui de-al IV-lea Concurs, nu există nici un fel de activitate artistică. Letcanii au acum o echipă de dans și una de cor cu un repertoriu bun. În multe locuri din țară se întîlnesc fapte asemănătoare. Cel de-al IV-lea Concurs se desfășoară în mijlocul unui neobișnuit avînt al mișcării artistice de la sate.

IN REGIUNEA AUTONOMĂ MAGHIARĂ numărul coriștilor care participă la acest concurs este de 7.829 față de 4.641 cîți au fost anul trecut. De asemenea, cel al dansatorilor a crescut de la 3.928 la 5.176, iar al membrilor brigăzilor artistice de agitație de la 1.533 la 2.867.

Vă prezentăm INSTRUCTORII ARTISTICI

La buna pregătire a echipelor artistice de amatori, un cuvînt greu de spus îl au și instructorii. Sînt oameni entuziaști, cu dragoste pentru artă, pe care-i aflîi muncînd modest și neobosiți ore în șir pentru desăvîșirea măiestriei echipelor lor. Veți cunoaște acum trei dintre instructorii care au dovedit multă vrednicie în perioada de pregătire a celui de al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori.

Cu multă trudă se însușește un rol. El cere nu numai memorarea unui text, ci în primul rînd cunoașterea vieții din care piesa nu este decît un crîmpei.

Învățătoarea Maria Popescu îndrumîndu-i pe tinerii artiști Tudor Popa și Elena Vlad.

Echipa de teatru din comuna Pielești, raionul Craiova, pune în scenă piesa „Morișca”. Tinerii Popa Tudor și Vlad Elena interpretează rolurile principale. La început n-a fost ușor. Dar a fost nelipsită de aici învățătoarea Popescu Maria, instructoroa echipelor de teatru. Ea a urmărit cu cea mai mare atenție fiecare gest al noilor actori, îndrumîndu-i și ajutîndu-i pas cu pas.

Prima mișcare din dansul „Culesul viilor”. — Mai mult curaj, Tanța! La urmă ai să înveți tu pe alții. — Și învățătoarea Elena Popescu, instructoroa echipelor de jocuri din comuna Malu-Mare, raionul Craiova, își duce eleva de mină în primele mișcări. Acesta este numai un aspect din întreaga muncă de pregătire a unui nou dans cu care echipa din Malu-Mare se va prezenta la faza raională a celui de al IV-lea Concurs.

Pe scenă, echipele se perîndă unele după altele. La un moment dat este anunțat corul din comuna Tutana, raionul Curtea de Argeș. Cortina se ridică și în fața publicului apare într-o frumoasă rînduireală un cor mixt compus din 45 de persoane. Minunatele costume naționale ale coriștilor

Învățătoarea Elena Popescu dînd elevii sale primele lecții de joc.

scripesc în lumina scenei. Dirijoaarea, învățătoarea Livia Atanasescu, conduce corul cu multă siguranță. Fiecare bucată executată este răsplătită cu ropote de aplauze. Pe fețele celor din sală, ale membrilor juriului, poți desluși semnele mulțumirii. Fapt de netăgăduit, corul din Tutana s-a prezentat cel mai bine.

Cu un an în urmă însă lucrurile nu stăteau așa. Corul slăbise mult. Apropierea concursului i-a pus pe mulți pe gînduri. Dar mai abitir pe dirijoaarea de azi, învățătoarea Livia Atanasescu. Ajutată de directorul căminului cultural, ea a organizat repetiții de două ori pe săptămînă, a desfășurat o intensă muncă de lămurire pentru ca membrii corului să nu lipsească de la repetiții, a pus la cale rodnice schimburi de experiență cu echipele de coruri din comunele învecinate Vlcele, Mănăești, Băiculești și altele. În felul acesta corul din Tutana a devenit din ce în ce mai bun, fiind apreciat cu prisosință în faza intercomunală a celui de al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori.

CARTI NOI

LITERATURA PENTRU SATE

- Ing. M. Berindei — Cum putem obține două recolte de cartofi într-un an (Colecția „Societatea pentru răspîndirea științei și culturii” Nr. 179) — Editura agro-silvică de stat. 48 pagini — 0,50 lei.
- Berezi Endre și Lemaru Emil — Cum am obținut recolte mari de fructe de la pomii pitici (Colecția „Din experiența frumtașilor în agricultură”) — Editura agro-silvică de stat. 40 pagini — 0,50 lei.
- Dan Lăzărescu — L-am cunoscut pe Terenty Malțev — Insemnări dintr-o vizită în colhozul „Poruncile lui Lenin” — Editura Cartea Rusă. 40 pagini — 0,65 lei.

In lauda și critica BRIGĂZII de AGITAȚIE

noastre iau sfîrșit abia cînd își ating vînta, cînd rodesc în sat, în colectivă, în mijlocul oamenilor.

Acum 5 ani, din 250 de familii de țărani muncitori intraseră în colectivă numai 72. Astăzi întreaga comună este cooperativizată.

Ce i-a determinat pe Florea Joian, pe Deca Ion sau pe Vasile Petre să lase șovăiala la o parte și să intre în gospodăria colectivă? Oare nu belșugul de bucate — peste 15.000 kilograme de cereale — care acum trei ani colectivistul Ilie Nejlaveanu? Oare nu și faptul că Nejlaveanu, fost țărăn sărac, a vorbit de pe scena căminului cultural, ca un adevărat conferențiar, despre viața chinată de odinioară și despre bucuria muncii în gospodăria colectivă?

Lui Dumitru Bija poate că i-a tremurat mîna cînd a iscălit cererea de înscriere. Punîndu-și semnătura, poate că se întreba totuși dacă n-a greșit. Astă toamnă însă, Dumitru Bija a dus acasă aproape 16.000 kilograme de cereale! Iar destoinicia lui, ca și a celorlalți colectivști frumtași, sînt cîntate adesea pe scena căminului cultural de către brigada de agitație.

C. NICOLAE

O VIZITĂ CARE SLUJEȘTE PĂCII ȘI PRIETENIEI ÎNTRE POPOARE

Aceleași năzuinți

Primirea călduroasă cu care au fost întâmpinați încă de la sosire conducătorii sovietici de către populația Londrei, sentimentele de prietenie pe care le-au exprimat tot timpul vizitei masele largi ale poporului englez, sînt dovada năzuințelor de pace pe care le nutrește poporul englez, ale dorinței de a avea legături trainice, de prietenie, cu marele popor sovietic.

Întîlnirile conducătorilor sovietici cu studenții, profesorii, oamenii de știință, comandanții militari și reprezentanții cercurilor de afaceri au prilejuit întotdeauna aceeași primire plină de prietenie a cetățenilor englezi.

Vorbind în fața ziaristilor, N. A. Bulganin a spus: „Ca urmare a vizitei noastre aci ne-am convins că poporul englez nu vrea război, ci năzuiește spre pace, spre dezvoltarea unor relații bune cu poporul sovietic”.

Roadele tratatelor

Oamenii iubitori de pace din lumea întreagă și-au pus mari speranțe în tratativele sovieto-engleze. Spre marea lor mulțumire pot constata că nu s-au înșelat. Popoarele lumii au salutat cu bucurie declarația comună cu privire la tratativele sovieto-engleze, document de mare însemnătate politică.

Duse într-un spirit de sinceritate și realism, discuțiile de la Londra au fost pătrunse de încredere, înlocuind suspiciunea.

Așa cum reiese din declarații, discuțiile purtate au atins probleme care privesc nu numai legăturile dintre Uniunea Sovietică și Anglia, ci și întreaga situație internațională. Cele două părți sînt convinse de necesitatea traducerii în viață a principiului coexistenței pașnice.

„Tratativele noastre — a spus N. A. Bulganin în declarația făcută înainte de a părăsi Anglia — au arătat că între Uniunea Sovietică și țările Occidentului se poate ajunge la o înțelegere pe baza principiului coexistenței pașnice, că coexistența

Călătoria făcută în Anglia de N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov, tratativele duse de conducătorii sovietici cu premierul Eden și alți oameni politici englezi, s-au încheiat. Schimbul larg de păreri atît în problemele relațiilor sovieto-engleze, cit și în unele probleme ale situației internaționale s-a dovedit a fi cit se poate de folositor. Vizita conducătorilor sovietici în Anglia a adus o contribuție însemnată la apropierea între popoarele sovietic și englez, la slăbirea încordării în relațiile internaționale.

pașnică a statelor cu sisteme sociale diferite este nu numai posibilă, ci și necesară și utilă pentru popoare”.

Și în alte probleme discutate, cele două părți au ajuns la un punct de vedere comun. Uniunea Sovietică și Anglia vor depune toate străduințele pentru a contribui la menținerea păcii și securității în Orientul apropiat și mijlociu. Cele două părți își vor da sprijinul la reglementarea pașnică a problemelor litigioase dintre statele arabe și Israel în așa fel ca măsurile ce se vor lua să corespundă năzuințelor naționale ale popoarelor interesate. În problema dezarmării, guvernele sovietic și englez au căzut de acord să continue eforturile pentru înlăturarea primejdiei războiului atomic, pentru interzicerea definitivă a armii nucleare și pentru folosirea energiei nucleare numai în scopuri pașnice.

Rodnice s-au arătat tra-

tativele de la Londra în domeniul dezvoltării relațiilor comerciale sovieto-engleze. Ambele părți au manifestat interes pentru găsirea unor noi posibilități de largire a legăturilor comerciale. După cum se arată și în declarația comună, partea sovietică a declarat să dacă nu ar exista îngrădiri și discriminări în comerț, Uniunea Sovietică ar putea în viitorii cinci ani să sporească achizițiile din Anglia pînă la suma de 9—11 miliarde ruble, respectiv 800—1000 milioane lire sterline. Vorbind despre propunerile sovietice în dezvoltarea schimburilor comerciale, premierul englez, Eden, a subliniat importanța lor pentru „Anglia infometată de comerț”, — cum s-a exprimat el. „Sporirea comerțului cu U.R.S.S., — a scos în evidență Eden — nu va ajuta numai Angliei din punct de vedere economic, dar acest fel de comerț poate ajuta la construirea păcii”.

Rezultate bune s-au obți-

nut în cursul tratatelor în problema dezvoltării continue a contactelor și legăturilor sovieto-engleze în domeniul culturii, științei, tehnicii, a schimbului de delegații guvernamentale, municipale, sportive, ca și a numărului de turiști.

Un început bun

Occupîndu-se de declarația comună sovieto-engleză, agenția de știri „France Press” sublinia că potrivit cerurilor oficiale engleze, tratativele de la Londra și-au atins scopul. „Ministrii britanici — se spune într-o știre a unei agenții engleze — sînt convinși că vizita conducătorilor sovietici a constituit un succes”. În legătură cu propunerile sovietice în domeniul relațiilor comerciale, pînă și agențiile de știri americane sînt nevoite să declare că discuțiile de la Londra au îmbunătățit perspectivele dezvoltării comerțului între Est și Vest.

Fără îndoială, tratativele sovieto-engleze nu reprezintă decît un început bun pentru dezvoltarea colaborării și prieteniei dintre cele două țări. Vizita conducătorilor sovietici în Anglia, convorbirile purtate de ei cu oamenii de stat englezi, au întărit și mai mult convingerea popoarelor că este pe deplin posibilă coexistența pașnică a țărilor cu sisteme sociale diferite.

DIN TOATA LUMEA

Sărbătorirea zilei de 1 Mai peste hotare

Moscova Piața Roșie din Moscova a imbrăcat la 1 Mai haină de sărbătoare. Aci a avut loc tradiționala paradă militară și demonstrația de 1 Mai a oamenilor muncii din capitala Uniunii Sovietice.

Pe fațada clădirilor din fața Kremlinului se aflau portretele lui Karl Marx, întemeietorul comunismului științific și V. I. Lenin, întemeietorul partidului comunist și al primului stat socialist din lume.

În tribuna Mausoleului se aflau conducătorii partidului comunist și ai guvernului sovietic. În Piața Roșie s-au întrunit pentru a participa la sărbătorirea zilei de 1 Mai deputați, miniștri, oameni de stat și activiști pe țărîm obștească, muncitori, colhoznici, oameni ai științei și culturii, generali, membri ai corpului diplomatic, numeroși oaspeți de peste hotare.

În sunetele unui marș a început defilarea coloanelor de trupe ale glorioasei Armate Sovietice.

Un grup de stegari a deschis apoi demonstrația festivă a moscovitelor.

Demonstrația oamenilor muncii din Moscova a constituit încă o mărturie grăitoare a năzuinței poporului sovietic spre pace și colaborare cu toate popoarele, a încrederii poporului sovietic în triumful ideilor marxism-leninismului, a strîinsei sale uniri în jurul partidului comunist.

Pekin În piața centrală din Pekin — Tian lan-min — a avut loc o mare demonstrație a oamenilor muncii din capitala Chinei, consacrată zilei de 1 Mai.

500.000 de persoane — muncitori de la întreprinderile din Pekin, țărani cooperatori din împrejurimile orașului, funcționari, elevi, sportivi, — s-au perindat prin fața tribunelor oficiale. Demonstrația de 1 Mai din Pekin a arătat unitatea de granit a poporului chinez care apără pacea și construiește cu succes o Chină nouă, socialistă.

Tokio Oamenii muncii din capitala Japoniei au organizat de 1 Mai un mare miting în Piața Meidzi, la care au participat citeva sute de mii de persoane.

Cei care au luat cuvîntul la miting au subliniat că oamenii muncii din Japonia trebuie să-și unească forțele în luptă pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai, pentru încetarea discriminării rasiale, pentru amnistierea tuturor deținuților politici, pentru coexistența pașnică și prietenie cu toate popoarele lumii.

New York Mii de persoane au participat la mitingul organizat la 30 aprilie în cîntea zilei de 1 Mai.

La miting au luat cuvîntul cunoscutul scriitor și militant pe țărîm social american Howard Fast, scriitorul Albert Kahn și alții. Toți vorbitorii au chemat la întărirea unității oamenilor muncii din S.U.A. în luptă pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai, pentru încetarea discriminării rasiale, pentru amnistierea tuturor deținuților politici, pentru coexistența pașnică și prietenie cu toate popoarele lumii.

N. A. Bulganin, Anthony Eden, N. S. Hrușciov și Selwyn Lloyd.

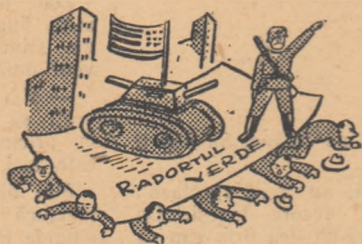
RAPORTUL VERDE al guvernului de la Bonn

Multe le-au făgăduit țăranilor din Germania apuseană cîrmuitorii de la Bonn: unelte, vite, refacerea locuințelor distruse de bombardamente și, mai ales, o reformă agrară.

O reformă agrară s-a făcut într-adevăr în Germania. Mai bine de 3.000.000 hectare cu întregul inventar au fost luate junkerilor și împărțite țăranimii muncitoare. Dar acest mare act de dreptate a fost înfrînt în Germania apuseană, ci în Republica Democrată Germană. În partea de apus a Germaniei, țăranii au rămas numai cu nădejdea, iar moșierii cu pămîntul. Pînă la urmă, li s-a luat și bruma asta de nădejde, autoritățile declarînd că o reformă agrară nu mai are nici un rost în Republica Federală Germană, acolo neexistînd mari exploatare agricole. Pasă-mi-te, bieții moșieri și chlaburi nu au decît vreo 6.000.000 hectare de pămînt!

Avînd, deci, după spusa autorităților, unii — adică boierii — prea puțin, iar țăranii prea mult pămînt (?!), guvernul Adenauer a depus de curînd pe biroul parlamentului un așa zis „Raport verde”. Printr-o astfel de măsură, guvernul de la Bonn urmărește să modifice „legea agrară constituțională”, în sensul că noi întinderi vor fi smulse

micilor gospodării țărănești, spre a se mai rotunji moșiile vechilor baroni. Alte mari întinderi se vor expozita și confiscate, pentru ca proaspeții baroni — cei veniți din S.U.A. — să aibă pe ce construi noi cazărmi, tot mai multe și mai confortabile vile particulare pentru ofițeri, cit mai numeroase baze pentru avioanele de bombardament, poligoane de tir, terenuri de instrucție și manevre, șosele strategice. Tancu-

rile americane vor continua să răsfoie de-a valma tot ce le va sta în cale, vor face culturile de pe alte sute și mii de hectare una cu pămîntul.

Militarizarea este o mare pacoste pentru oamenii muncii din Germania apuseană. Numai în ultimii cîțiva ani, mai bine de 116.000 de gospodării au fost ruinate. Sute de mii de țărani au ajuns în săpă de lemn, sute de mii de muncitori agri-

coli, nutrinđ speranța zadarnică de a scăpa de mizerie, au plecat să caute de lucru la orașe. După însăși datele statistice oficiale (care sînt mult micșorate față de realitate) date întocmite de guvernul de la Bonn, datorită țăranilor din Germania apuseană au ajuns anul trecut la suma de opt miliarde și jumătate de mărci.

Noile confiscări de terenuri agricole și subordonarea totală a agriculturii intereselor monopolistilor vest-germani și planurilor militariste, vor urca la 1.500.000 numărul micilor gospodării nimicite, ruinându-se astfel alte zeci și sute de mii de țărani.

Există și o „Asociație a țăranilor” vest-germani care s-ar îndestnici, chipurile, cu apărarea intereselor maselor țărănești în fața autorităților. Cei cocoțați la conducerea asociației nu sînt însă altceva decît niște slugoi ai guvernului și ai marilor bancheri. Totuși, în ciuda conducătorilor asociației, țăranii protestează tot mai hotărît împotriva măsurilor guvernului de la Bonn și cer scăderea impozitelor, precum și acordarea altor înlesniri.

Intrușiți deunăzi la Nürenberg un mare număr de țărani, muncitori agricoli și reprezentanți ai păturilor mijlocii din întreaga Bavarie, au cerut deputaților din Bundestag să ia atitudine împotriva politicii agrare internaționale, cuprinsă în „Raportul verde” prezentat de guvern. Intențîndu-și lupta pentru pămînt, pentru ușurarea situației grele în care se zbat, masele țăranimii din Germania apuseană, alături de întreg poporul german, luptă ca Germania să fie unificată într-un stat pașnic și democrat.

M. DELEANU

Balada unui abonat care nu-și pr. mește z'arul

Dedicată — printre alții — referenței Coșuiete Melentina de la satul popular Bălușești, raionul Roman, care rătăcește ziarele abonaților.

Pe unde-mi zăbovești tu oare,
Pe ce drumeag te-ai rătăcit,
Cind eu te-aștept cu nerăbdare
La nesfârșit?

Cine-ți abate ca'ea-ntr-una?
Ce birocrat? Ce tontălu?
Cind eu mă mistui totdeauna
De dorul tău?

In ce ungher, în ce șaretă,
Printre colete, printre saci,

Neprețuita mea gazetă
Uitată zaci?

Un om să afii, de isprăvă,
Să mi te ducă mai cu drag,
Tu ai veni fără zăbavă
La mine-n prag,

Sa-mi spui, sfătoasă și cinstită,
Pe lume tot ce s-a-ntimplat,
Cu slova ta meșteșugită
Să-mi dai un sfat,

Cum fac suratele-ți prea bine,
In permanență și constant,
Care ajung cind se cuvine
La adresant.

Doar eu, ce nu te văd cu luna,
De soarta-ți tristă am aflat:
Te pierde referența-ntr-una
Cind vii la sfat!

IGOR BLOCK

Satiră și UMOR

La noi nu-i birocrație l...

— Monolog satiric din programul brigăzii artistice de agitație din comuna Dragodănești, regiunea Ploiești —

Să vă spun ce s-a-ntimplat
In comună-aci la sfat
Unde, cică să se știe,
Nu mai e birocrație...
Intr-o zi m-am dus la sfat
Să scot un certificat;
Chiar extrasul de naștere.
— Bună ziua, nea cutare,
Nu-ți fie cu supărare
Vreau să scot un act și eu.
— Scoate-l — zice — nu e greu.
Că la noi, să știi, frăție
Nu este birocrație...
Te servesc într-un minut.
— Vreau un act că m-am născut.
— He-hei — zice, — așa ceva
Nu-i ușor cum crezi mata.
Că vezi, omul cind se naște,
Dac-ar ști, dac-ar cunoaște
Cum se scoate-un act aci
Păi, mai bine s-ar lipsi.
Inșă pentru că și-am spus
Că la noi birocrații nu-s,
Du-te repede să ieși
Timbre de vreo cițiva lei.
Ca să-ți fac certificat...

Intr-o fugă am plecat,
Am luat timbre, le-am adus
Și increzător i-am spus:
— Ei, acum cred că e gata.
Mă numesc Ion, iar tata...
— Nu-mi trebuie tata mie!
Mai întâi s-aduci hirtie,
Fiindcă actul, măi baiete,
Nu se scrie pe perete.
— Păi de ce — zic — nu mi-ai spus
După timbre cind m-am dus
Să fi luat o dată toate?
— Nu-i nimic, le ieși în rate.

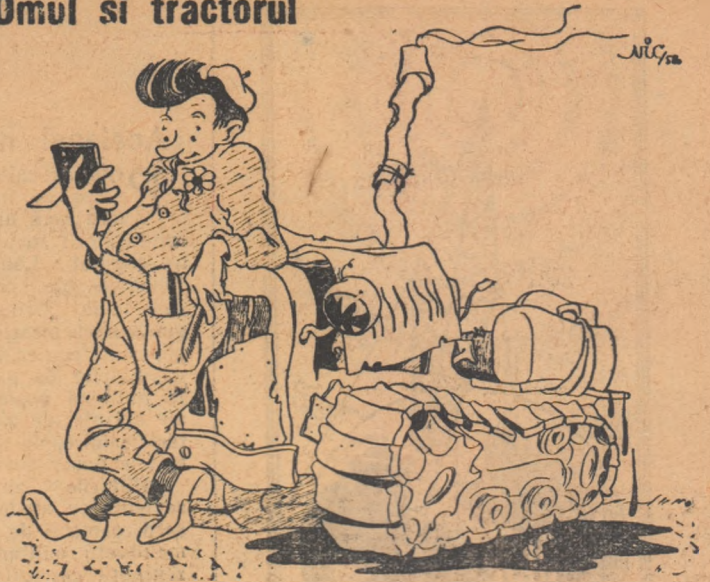
Intr-o fugă iar m-am dus
Și hirtie i-am adus.
— E, acuma cred că-i gata.
Mă numesc Ion, iar tata...
— O-i fi tu Ion, băiete,
Dar cumătrul Castravete
Este „Gheorghe” și-unde pui
C-astăzi este ziua lui,
Sfintul Gheorghe cel vestit
Iar cumătrul, om simțit,
Știe că de sfinți, sau sfinte

Tovarășul președinte
Și eu, secretar de sfat
Incă nu ne-am lepădat.
Și-i cinstim pe toți din plin
Ori cu țuică, ori cu vin,
De-ai-a nu te mai rețiu,
— Păi... atuncea cind să viu?
— Vino miine, și se face!
Știi mata că mie-mi place
Să fiu prompt și conștiincios!
Și-acum... umblă sănătos!

Și a doua zi la sfat
Cind din nou m-am prezentat
Tot după certificat,
Nu putui pătrunde, frate
Căci era ca o cetate
Zăvorit cu lacăt greu
Și mi-am zis atunci și eu:
— O fi el sfintul Georgică
Și voi beți vin din ulciacă,
Dar eu pentru o hirtie
S-aștept pin-la sfint' Ilie?
Asta nu-i birocrație?
Deci acum, dacă fac haz
Și o spun... de la obraz,
N-am dreptate? Păi ce-ar fi?
Dacă și noi într-o zi
Cind e vorba de muncit,
De grăpat sau de prașit,
Am mai amina... așa
Cu vreo lună și ceva?
Păi atunci în loc de piine
Ce-am culege?... „Vino miine?”

Hei, de n-am munci la vreme
(Spun în glumă, nu te teme!)
Ce-ar mai curge în pahare?
Referate din dosare?
De-ai-a zic, măi frățioare,
Lasă sfinții-n calendare,
Lasă țoi, lasă ulciacă,
Fiindcă știi, la o adică,
Vorba veche din popor
Cu privire la ulcior...
Deși nu-l prea duci la apă,
Da-ntr-o zi din miini tot scapă
Și fiindcă-i ulcior, se crapă...
Cum? Mai ai ceva de spus?
Vino miine... că m-am dus!

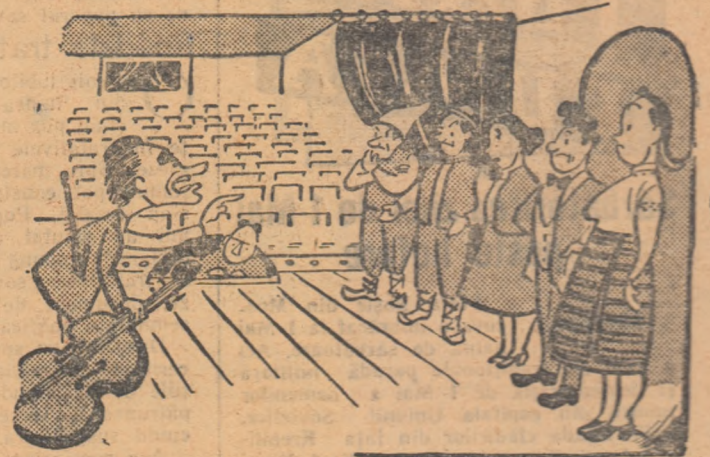
Omul și tractorul

TRACTORISTUL: — Cred că mă prezint bine și pot apare înșfârșit pe panoul frunțașilor!...

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Tov. I. Moraru, șeful secției culturale raionale din Hațeg se ocupă numai de pregătirea echipelor de jocuri și cor, aflate în concurs. De echipele de teatru susține că se va ocupa în faza a 2-a a concursului (septembrie 1956 — august 1957).

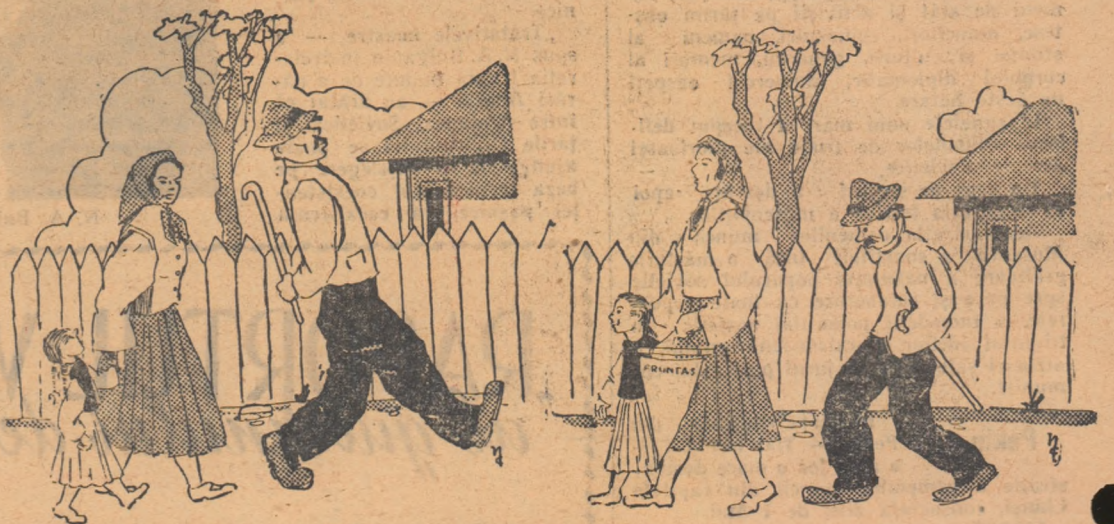

MEMBRII ECHIPEI DE TEATRU: — Cu noi ce aveți de gând, tov. Moraru?

— Aveți puținică răbdare. Prin '57 vă vine și vonă rindul.

(Desen de N. RADULESCU)

„STAPINUL” CASEI...

înainte... și după ședință!

(Desen de N. CLAUDIU)

VINUL NOU

A moștenit o dată oarecine
O vie și un beci cu butii pline.
Luindu-și deci averea în primire,
Din vinul vechi gustă cu mulțumire:
„Ce minunat buchet și ce țărle!
Oricit ai bea și încă te imbie!”
Apoi, sorbind din vinul nou își zise:
„Pentru oțet e bun doar, pare-mi-se!”
Și mormăi, ieșind afară-n vie:
„Cu strugurii, mai mare sărăcie!
Să mă trudes cu ei doar pentru must,
Cind pot din vinul vechi și bun să gust?”

Ați priceput, socol, fără morală:
Că pivalța curind rămase goală...
Deci să audă cei ce au urechi:
Din vinul nou se face vinul vechi!

DAN SOLOMON

Cu musca pe căciulă

Eu unul niciodată nu mă știu cu musca pe căciulă. Asta pentru că iarna cind port căciulă nu sint muște, iar vara cind sint muște nu port căciulă. Uneori însă, poți fi cu musca pe căciulă și altfel: cind te iau în răspăr ai de la brigada artistică de agitație. Numai că musca asta înțeapă. Și cind înțeapă, ustură rău. Și cind ustură... să nu mai vorbim! Adică, să nu mai vorbim noi, că vorbesc ei, cei din brigadă! Pe mine m-a usturat

și fără să mă-înțepe. Să vedeți cum a fost.

Alaltăieri, au avut spectacol. O scenetă despre leneși. De unde era să-mi dea prin cap că s-au gîndit la mine? Abia cind veni vorba de netratarea semințelor, de metode înapoia'e, de însămințări, am înțeles eu unde bate șaua. Dar era prea tirziu: nu puteam fugi din sală. Ce e drept, n-au avut curajul să-mi dea de la început numele în vileag, dar cei mai mulți au înțeles îndată desp e cine era vorba: prea rideau

cu poftă și parcă trăgeau cu coada ochiului spre mine.

Și n-apuca al de pe scenă să spună o vorbă, că se puneau toți pe ris. Adică, nu chiar toți: eu nu rideam. Parcă puteam să rid, cind mă treceau toate nădușelile?

Dar nu s-au mulțumit cu atita dumnealor, cei cu brigada. Cind se termină sceneta, veni unul să întrebe:

— V-a plăcut? Sau poate vreți să știți și numele celui cu pricina? Vi-l spun, că el este aici, între noi...

Mai bine mi-ar fi dat cu o măciucă în cap. Simții cum singele mi se urcă în obraji și mă ia cind cu cald, cind cu rece. Dar ce puteam face? M-am mulțumit să-mi astup urechile, cum fac copiii cind se joacă. Cel puțin, să nu-mi aud numele de risul lumii. Dar parcă poți să-ți astupi urechile așa ca să n-auzi nimic? Am auzit mai încet, dar tot am auzit.

Ce? Cum? E aevea sau visez? E adevărat că n-a rostit numele meu? Va-să-zică, m-am păcălit singur! Era vorba de unul, Băloiu, din alălalt capăt al satului!

A fost atît de neașteptat, că am oftat a ușurare. Pe semne, cel de pe scenă o fi auzit asta, că zise:

— Mai este aici cineva cu musca pe căciulă. Dar pe dînșul îl mai lăsăm pină rindul viitor.

Poate el să mă lase cît o pofti, că de rindul ăsta nu mă mai las eu. Chiar a doua zi am ieșit la însămințare. Așa, numai ca să nu-i dau ocazie!

In ziua aceea, au ieșit mai mulți ca de obicei. Pe semne, au mai fost în sală și alții cu musca pe căciulă. Și eu, care mă speriasem degeaba!

...adică, nu degeaba: de rindul ăsta a fost cu folos!

PETRE AIOANEI

Pentru conformitate
VICTOR PIȚIGOI

